

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Švč. M. Marijos Ėmimas į dangų – Žolinė

Su Švč. Mergelės Marijos asmeniu yra susijusių daug reikšmingų datų, iškilų švenčių. Viena didžiausių bei daugiausia vilčių teikianti – Ėmimo į dangų šventė. Jei Marija, būdama žmogumi kaip ir kiekvienas mūsų buvo paimta į dangų, tai ir mes turime gyventi viltimi, kad Jėzus ir mus prikels ir pasiims į savo Tėvo karalystę. Juk Jis davė pažadą: „Tikėkite Dievą – tikėkite ir mane! Mano Tėvo namuose daug buveinių. Jeigu taip nebūtų, argi būčiau pasakęs: „Einu jums vietos paruošti!“? (Jn 14,1-2)“. Taigi vienai vienintelė sąlyga – tikėti!

Mergelė Marija – tobuliausias tikėjimo Dievu pavyzdys. Su pasitikėjimu, didžiausiu nuolankumu, nė karto nesuabejojusi Dievo teisumu, Jo duotu pažadu: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu“ (Lk 1,35). Marija i tikėjo, ištarusi „taip“ ji sutiko dalyvauti visos žmonijos išganyje.

Prisiminkime, koks sunkus, erškėčiuotas buvo Švč. Mergelės Marijos gyvenimo kelias. Reikėjo iškęsti kreivus kaimynų žvilgsnius, Juozapo svyravimą, tremtį, skausmą bei kančią regint kankinamą ir kruviną, nukankintą, mirštantį ant kryžiaus Sūnų. Kur gi ta zadėtoji Dievo galybė, pridengianti savo šešėliu? Mariją gelbėjo besąlygiškas tikėjimas, pasitikėjimas Dievu. Jei Dievo Sūnus prisiėmė kančią ir mirtį, vadinasi, to reikėjo žmonijos išganymui.

Apsidairykite aplinkui, ką gi matome? Kažkur bėgama, blaškomasi. Žmogus skuba, atsitolina nuo Dievo, nebelieka laiko nurimti, išklausyti į savo širdį, išgirsti Dievo žodį, Jo valią. Pasaulis bando i tikinti, jog nieko nėra pastovaus, nieko gero ir gražaus. Be gilaus tikėjimo žmogus praranda atsakomybę: „Nepatiko darbas – mesiu ir ieškosiu kito“. Net jeigu mėgstamas darbas, dažnas palieka jį, ieškodamas pelningesnio, lengvesnio. Jei iškilo sunkumai šeimoje, sakoma, kad nepasisekė santuoka, vyras ar žmona palieka situotkinį ir eina ieškoti kito partnerio. Ir taip sukasi karuselė, stumdama žmogų į neviltį, į nuodėmę.

Kas gelbsti tikintį žmogų, kai jį apima abejonės, kai jis pradeda svyruoti ir nepasitikėti Dievo galia? Tik malda. Nuoširdi, paprasta, nuolanki malda. Marijos malda Magnifikat – didžiausio nuolankumo malda Šventajame Rašte. Joje Marija išpažįsta Dievo galybę ir savo menkumą: „Ma-

Sėkmingų ir prasmingų mokslo metų!

Vėl vasara per greitai nušokavo su savo malonumais, subrendo laukuose derlius ir beldžiasi rugsėjo pirmoji – mokslo ir žinių diena, mokslo metų pradžia.

Mieli moksleiviai ir studentai, mokytojai ir dėstytojai, sveikindami šios gražios šventės progą, linkime, kad siekdami mokslo viršūnių, nepamirštumėte ir Dievo, kuris teikia žmogui ir proto šviesą, ir tikėjimą.

Dalykitės su Jėzumi savo džiaugsmiais, paveskite Jam visus rūpesčius ir sunkumus. Visada pasitikėkite Dievu, nes Jis be galo jus myli ir laukia jūsų atsako, pasirengęs suteikti tai, kas jums yra reikalingiausia.

no siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę“ (Lk 1,47-48). Marijos malda – tai didžio tikėjimo malda. Ji pasitikėjo Dievu: „Jis maloningas iš kartos į kartą tiems, kurie jo klauso“ (Lk 1,50). Ir visą gyvenimą nepaliovė tikėti Jo malone ir švelnumu.

Kai kasdien kreipiamės į Viešpatį malda, visada prisiminkime Marijos tikėjimą ir nuolankumą. Kartu su ja, Šventosios Dvasios padėdami, mes taip pat galėsime skelbti, kad „didžiųjų dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra jo vardas!“ (Lk 1,49). Su meile ir pasitikėjimu kreipkimės į mūsų dangiškąją Motiną!

– Marija, mokyk mus, kaip tu, savo gyvenimu liudyti tikėjimą Dievo žodžiu, pasitikėjimo Jo ištikimybe bei gailėstingumu. Išmokyk ir mus, kaip tu, nuolankiai priimti Dievo dovanas ir leistis tavo Sūnaus Jėzaus būti mokomiems, kad mumyse niekada neužgęstų amžinojo gyvenimo viltis. Amen.

A. Ledaite

Kunigystės kelias

Koks didingas kunigystės kelias, taisant vingius klystančio žmogaus! Reikia padėt surasti savo dalią, sekant Kristų ligi pat dangaus.

Palydėt visus į saugų uostą, būti švyturiu audrų metu. Nusivylusius kely paguosti, visus vesti Viešpaties vardu.

Savo dalią atiduoti Kristui imant sunkų kryžių ant pečių, Kad per auką sielose nušvistų tikras kelias ir prasmė kančių.

Koks garbingas kunigystės kelias – skelbti tiesą žmogaus kelyje! Tik su Kristumi praeit jis gali išdalijant save aukoje.

Naujoji Benedikto XVI enciklika „Caritas in veritate“

Antradienį (liepos 7 d.) Vatikano spaudos salėje buvo pristatyta trečioji popiežiaus Benedikto XVI enciklika „Caritas in veritate“ („Meilė tiesoje“). Po 2005 metų pabaigoje paskelbtos pirmosios programinės enciklikos „Deus Caritas est“ ir po 2007 metų rudenį paskelbtos, krikščioniškai vilčiai skirtos enciklikos „Spe salvi“, trečiąją savo encikliką Benediktas XVI skiria Bažnyčios socialinio mokymo problematikai.

Šios enciklikos rengimas užtruko gana ilgai. Kaip išsitarė pats popiežius kovo mėnesį į Afriką skridusiam lėktuve susitikęs su žurnalistais, naujoji socialinėms temoms skirta enciklika buvo jau parengta prieš kurį laiką, tačiau prasidėjusi pasaulinio masto finansinė ir ekonominė krizė paskatino sustabdyti jos publikavimą ir iš krizės perspektyvos permąstyti kai kuriuos dalykus.

Nors enciklika, kaip paprastai, yra adresuota Bažnyčios ganytojams, dvasininkams, vienuoliams, visiems tikintiesiems ir visiems geros valios žmonėms, vis dėlto jos adresatai visų pirma turėtų būti tie žmonės, kuriems dėl užimamų pareigų ar dėl vaidmens ir autoriteto tiek savo visuomenės, tiek ir pasaulinio mastu yra skirta atsakomybė tvarkyti ekonominės plėtros ir socialinės reikalus.

„Meilė tiesoje, kurios liudytoju tapo Jėzus, yra kiekvieno žmogaus ir visos žmonijos tikrosios pažangos pagrindinė varomoji jėga,“ – šiais žodžiais prasideda Benedikto XVI „Caritas in veritate“. Įvade popiežius primena, kad meilė tiesai yra svarbiausias kelias, kurio laikosi visas Bažnyčios socialinis mokymas. Jei krikščionybė vadovautųsi meile be tiesos, ji greit virstų tik jausmų samplaika, naudingų visuomeniniam sambūviui, bet ne esmiškai svarbių.

Pirmajame savo naujosios enciklikos skyriuje popiežius grįžta prie savo pirmo Pauliaus VI enciklikos „Populorum progressio“. Paulius VI rašė, jog Evangelija yra esmiškai svarbi laisvos ir teisingos visuomenės kūrimui. Kartodamas, ką sakė Paulius VI, ir Benediktas XVI pabrėžia, kad socialinio ir ekonominio neišsivystymo priežastys yra ne tik materialinės, kad jos glūdi žmonių valioje, mąstysenoje, o visų pirma žmonių ir tautų brolybės stokoje. Dėl to reikia pastangų, kad būtų vis labiau humaniški ekonomikos vystymosi rezultatai.

Antrajame enciklikos skyriuje popiežius kalba apie žmonijos pažangą dabartiniiais laikais. Bendrai, viso pasaulio mastu, turtingumas ir gerovė didėja, tačiau tuo pat metu didėja ir skirtumai tarp žmonių ir tautų, atsiranda naujo skurdo. Ir turtingose, ir skurstančiose valstybėse nesugebama susidoroti su korupcija; daugelį kartų tarptautinė parama buvo iššvaistyta ir

dėl jos tiekėjų, ir dėl gavėjų nesąžiningumo. Popiežius taip pat smerkia turtingų valstybių taikomas pernelyg griežtas intelektualinės nuosavybės apsaugos taisykles, ypač kiek tai liečia pasiekimus sveikatos apsaugos srityje. Enciklikoje taip pat atkreipiamas dėmesys į turtingų valstybių pastaruoju metu vykdytą tam tikrų gamybos rūšių dislokavimą kitose šalyse. Šie procesai, – rašo popiežius, – susilpnino socialines garantijas ir sukėlė grėsmę dirbančiųjų teisėms. Prie to taip pat prisideda socialinių išlaidų mažinimas, dažnai įtakojamas tarptautinių finansinių institucijų. Enciklikoje popiežius rašo ir apie skandalingą bado reiškinį. Lig šiol nebuvo sukurtas institucinis mechanizmas, kuris sugebėtų sėkmingai spręsti šią problemą. Popiežius ragina drąsiai ieškoti naujų žemės ūkio produktų gamybos sprendimų ir imtis teisingų žemės ūkio reformų besivystančiose šalyse. Daugelyje pasaulio šalių taikomos neleistinos demografinės kontrolės priemonės, įskaitant net ir abortą. Turtingose šalyse išviešpatavo pasaulėžiūra mažą gimstamumą skelbianti aukštos kultūros rodikliu ir dabar šitą jų tariamą laimėjimą norima primesti ir kitoms šalims. Be to, yra pagrindo manyti, jog dažnai ir tarptautinė parama teikiama tik su sąlyga, kad paramą gaunančios šalys taikys tokias sveikatos apsaugos politikas, kurios iš tiesų reiškia gimimų kontrolę. Nerimą kelia taip pat vis dažnesni ketinimai įteisinti eutanaziją. Kai visuomenė negina gyvybės ir netgi linksta pateisinti gyvybės atėmimą, – įspėja popiežius, – tokia visuomenė negali rasti savyje jėgų siekti tikrosios žmogaus gerovės.

Popiežius taip pat įspėja prieš trumparegį ekonomikos planavimą, kai siekiant per trumpą laiką pakelti šalies ekonomikos tarptautinį konkurencingumą, aukojamos dirbančiųjų teisės. Būtina koreguoti plėtros modelius taip pat ir dėl to, jog šito reikalauja planetos ekologinė sveikata. Svarstymus apie globalizaciją popiežius baigia kvietimu, kad šiandien taikomos priemonės, kuriomis bandoma išbristi iš ekonominės krizės, vadovautųsi meile ir tiesa, nes kitaip grės pavojus padaryti dar daugiau žalos. Šiandien reikia ryžingumo ir kūrybingumo.

Brolybė, ekonominė plėtra ir pilietinė visuomenė – taip pavadintas trečiasis enciklikos skyrius. Jo pradžioje popiežius kalba apie dovanojimo džiaugsmą, kurio daugelis galbūt nėra patyręs dėl visur išviešpatavusios tik pelnų ir naudą pripažįstančios pasaulėžiūros. Įsitikinimas, jog ekonomikos neturi varžyti moralės įtaka pastūmėjo žmogų destruktiviai naudotis ekonomikos įrankiu. Jei siekiame humaniškos plėtros, turime iš naujo atrasti dovanojimo vertybę. Ypač dabartinė krizė išryškino, jog negalima užmiršti tradici-

nės socialinės etikos vertybių – viešumo, sąžiningumo, atsakomybės. Išryškėjo ir valstybių vaidmuo, ir teisingų įstatymo būtinumas. Kartodamas, ką enciklikoje „Centesimus Annus“ rašė Jonas Paulius II, ir Benediktas XVI savo naujoje enciklikoje kalba apie reikalingumą sistemos, susidedančios iš trijų subjektų – rinkos, valstybės ir pilietinės visuomenės. Skyrius baigiamas raginimu globalizacijoje matyti ne vien socialinį ir ekonominį procesą. Turime būti ne globalizacijos aukos, bet atsakingi jos dalyviai, besivadovaujantys sveiku protu, meile ir tiesa.

Ketvirtame enciklikos skyriuje išplėta tautų vystymosi, teisių ir pareigų, aplinkos tema. Teisės ir pareigos kreipia į etinį pamatą, nes jei teisės ir pareigos būtų grindžiamos tik piliečių asamblėjos sprendimais, tada jos gali būti pakeistos bet kuria akimirka. Vyriausybės ir tarptautinės organizacijos negali užmiršti teisių objektyvumo ir neliečiamumo.

Asmens centriškumas turi būti gairė tarptautinio bendradarbiavimo projektuose vystymuisi skatinti. Šie projektai turi įtraukti tuos, kam jie skirti. Tarptautinės institucijos turėtų peržiūrėti savo biurokratinio aparato, kurie pernelyg brangiai kainuoja. Atsitinka, kad vargšai pasitarinauja išlaidžių biurokratinė organizacijų išlaikymui.

Penktojame skyriuje kalbama apie žmonių šeimos bendradarbiavimą. Tautų vystymasis priklauso nuo pripažinimo, kad jos sudaro vieną šeimą. Popiežius pabrėžia subsidarumo principą, kuris yra geriausia priešnuodis prieš kiekvieną paternalistinio globojimo formą. Tarptautinė pagalba kartais gali išlaikyti tautas priklausomybės būsenoje. Turtingos valstybės turėtų skirti didesnę pagalbą besivystantiems kraštams, taip pat daryti prieinamą išsilavinimą ir integraciją formaciją. Šventasis Tėvas taip pat rašo apie migracijos fenomeną, pasiekusį epochinį mastą. Jokia šalis šiandien negali pati viena išspręsti migracijos problemų. Antra vertus, kiekvienas migrantas yra asmuo, kuris turi teises, gerbtinas visose situacijose.

Šeštajame ir paskutiniajame enciklikos skyriuje kalbama apie tautų vystymąsi ir techniką. Popiežius pataria saugotis „prometėjiškos pretenzijos“ su technikos „stebuklų“ pagalba sukurti ką tik panorėsi. Technikai negali būti suteikta absoliuti laisvė. Šiandien vyksta kultūrinė kova tarp techninio absoliutizmo ir žmogaus moralinės atsakomybės bioetikos lauke. Protas be tikėjimo gali pasimesti visagalybės iliuzijoje.

Enciklikos pabaigoje Benediktas XVI pabrėžia, kad vystymuisi reikia krikščionių su malda iškeltomis rankomis, su meile ir atleidimu, savęs atsisakymu, kito priėmimu, teisingumu ir taika.

Kaip skaityti Bibliją?

G. Martin'as: Dievo žodžio skaitymas, I (tesinys, pradžia Nr.74)

Ištikimybė ir nuolankumas

Lengva pasiryžti kasdien skaityti Bibliją; tačiau gali būti sunku ištikimai laikytis to pasiryžimo. Kai kurie žmonės planuoja dienotvarkę, kurioje galima numatyti ramų laiką. Tačiau tai būdinga ne visiems. Daugumai veikiausiai nelengva rasti laiko reguliariai, niekieno netrukdomiems skaityti Raštą su visiška atida.

Ką turėtume daryti, kai kyla pagunda manyti, jog niekuomet nepajėgsime ištikimai tesėti įsipareigojimo kasdien skaityti Raštą? Vienas atsakymas – pasirinkti geriausią įmanomą laiką ir jo laikytis. Tačiau lygiai taip pat svarbi gali būti nuostata siekti įdiegti gyvenime kasdienį Rašto skaitymą. Svarbu, koku būdu dorojamės su nesėkmėmis vykdydami šį planą.

Daugelis pernelyg lengvai pasiduoda pakartotinai nepasisekus. Keturis ar penkis kartus netesėję įsipareigojimo liaujamės kovoti, galvodami, kad esame pasmerkti amžinai patirti nesėkmę. Užtuot kovoję siekdami idealo, kuris, atrodo, nuolat mums išsprūsta, mes nuleidžiame savo idealų bei lūkesčių kartelę iki dabartinės gyvenimo tikrovės. Jei mums nepavyko padaryti kasdienio Rašto skaitymo savo dienotvarkės dalimi per kelias savaites ar mėnesius, darome išvadą, kad niekuomet nepajėgsime apskritai to įvykdyti, ir liaujamės dėję pastangas. Pokyčiai vyksta labai lėtai ir laipsniškai. Sunku įsivaizduoti, kad elgsena akimirksniu pasikeistų vien tik nusprendus nuo šiol daryti kitaip. Pokyčiai atsiranda ir augama per ilgalaikes pastangas ir maldą. Kai kuriems žmonėms reikia ilgalaikių pastangų, kad kasdienis Rašto skaitymas taptų jų gyvenimo dalimi. Jei laikysimės savo pasiryžimo, nesvarbu, kaip dažnai netesime, būsime šiek tiek kantresni, kai mums nepasiseks. Negalime tikėtis akimirksniu save perdaryti. Tačiau jei ištvėringai stengiamės, su Dievo malone patiriame sėkmę.

Kartais skaitant Raštą eilutės tiesiog primygtinai mums „šviečia iš puslapio“, tiesiog alsuoja prasmingumu, jos tarsi skirtos mūsų gyvenimui. Tuomet Rašto skaitymas yra vien džiaugsmas, gali būti sunku nuo jo atsiplėšti. Tačiau būna ir kitaip, kai atspausdinti žodžiai ne tik niekuo nespinduliuoja, bet tarsi akyse vien miglotai liejasi. Tada skaitymas gali būti visiškai sausas, neįkvepiantis, varginantis. Nepaisant nuoširdžių pastangų susitelkti, mintys klajoja, ir patiriame pagundą mesti visą sumanymą šalin.

Turime išlaikyti viltį ir melsti malonės, kad Šventasis Raštas taptų „gyvas“. Kai kurie skaitymo būdai padeda jį „atgaivinti“. Bet kuriuo atveju būtų neišmintinga liautis skaityti Raštą dėl to, kad juntama sausra ir nematoma rezultatų. Galime

daug išmokti ir turėti nemažai naudos net tomis dienomis, kai atrodo, kad niekas neįvyksta. Galioja tas pats dėsnis kaip ir visame krikščioniškajame gyvenime: „Nepailskime daryti gera; jei neaptingsim, savo metu pjausime derlių“ (Gal 6, 9). Jei sportininkai treniruotųsi tik tada, kai tai teikia jiems malonumą, jie niekuomet nepajėgtų laimėti. Iš tikrųjų jie niekada nebūtų tokios geros formos, kad treniruotės teiktų malonumą.

Kartais sausros problemos gali kilti dėl tariamai pernelyg gero susipažinimo su Rašto ištrauka. Gali atsitikti, kad perskaitę pirmuosius pažįstamo palyginimo žodžius susivokiame, kad mintimis jau peršokome visą palyginimą iki galo. Gal mūsų akys tebeskaito, tačiau mintys nukeliavo kažkur tolyn. Net jei ištrauka žinoma, turime suvokti, kad joje glūdi daugiau gelminių prasmų, negu iki šiol suvokėme. Prie Rašto žodžių, netgi jau pažįstamų, verta artintis turint lūkestį pažinti juos dar geriau.

Skaitant Bibliją net gerai pažįstamos vietos įgyja naują reikšmę. Biblija paaiškina ir padeda suprasti save pačią: geresnis viso Šventojo Rašto pažinimas leidžia geriau suvokti atskiras knygas bei ištraukas. Pavyzdžiui, Jonas Krikštytojas, pristatydamas Jėzų, pavartoja titulą „Dievo Avinėlis“. Tik susipažinę su Senoju Testamentu galime suvokti dvejopą prasmę nurodą: Išėjimo knygos Velykų avinėlių ir Izaijo knygos „Tarną“, pajauti vedamą avinėlių. Be šių prasmų Jono Krikštytojo lūpomis ištartas titulus neįgyja giliausios prasmės.

Turėtume taip pat siekti geriau suvokti, kaip mums pažįstamos ištraukos siejasi su kasdienis gyvenimu. Keičiantis mūsų gyvenimui, keisis ir mūsų suvokiama Rašto prasmė. Kai skaitėme būdami vaikai, supratome kaip vaikai. Mums augant, auga ir mūsų supratimas – ne tik ta prasme, kad dabar esame pajėgesni intelektualiai, bet kad didesnė gyvenimo patirtis leidžia mums užčiuopti gilesnes Dievo Žodžio gelmes. Kuo giliau įžengiamo į Jėzaus Kristaus slėpinį, tuo prasmingesni mums tampa jo žodžiai. Kuo giliau neriname į krikščioniškąjį slėpinį ir į Raštą, tuo aiškiau regime, kad šis slėpinys yra neišsemiamas ir kad Rašte tebėra atskleistinų gelmių.

Kartais Rašto žodžiai mums atrodo neįvyti ne todėl, kad jie pernelyg pažįstami, bet kad neaiškūs ir nesuprantami. Kai kurios Apreiškimo knygos dalys gali priblokšti mus savo keistumu. Neaiškumas glūdi nebūtinai pačioje knygoje. Būna taip, kad lieka neperregima jos prasmė mums. Pavyzdžiui, mums gali atrodyti nesuprantama, kuo mūsų gyvenimas siejasi su kruvinais Senajame Testamente aprašytais karais. Panašiai ir ilgi genealogijų vardijimai labai retai uždega skaitytoją

prasmine išvalga.

Tokiais atvejais geriausia strategija yra tiesiog neapsistoti ties tuo, kas neaišku ir kas šiandienos krikščioniškajam gyvenimui atrodo neprasminga. Dažnai kai po metų iš naujo perskaitome tas pačias ištraukas, jos mums įgauna prasmę. Užtuot sustoję ties tuo, kas mūsų netraukia ar ko nesuprantame, verčiau sutelkime dėmesį į tai, kas mums yra prasminga. Negalime tikėtis, kad iš karto tapsime geri viso Šventojo Rašto žinovai. Nepaliojus skaityti augs ir mūsų pažinimas, ir tuomet sunkios ištraukos įgis gyvybės.

Tai nereiškia, kad neturėtume rimtai stengtis suvokti tai, ką skaitome. Tai taip pat nereiškia, jog turėtume greitai atidėti į šalį ištisas Šventojo Rašto dalis kaip nesvarbias. Būtina vadovautis veikiau nuolankumo nuostata: suvokdami, kad mūsų laukia ilgas Biblijos supratimo kelias, turime kantriai eiti juo, tęsdami skaitymą. Jei mūsų skaitymo tikslas yra klausytis mums kalbančio Dievo žodžio, tuomet pirmiausia mums svarbios tos Biblijos vietos, kurias jo Šventoji Dvasia mums daro aiškias. Mūsų tikslas turėtų būti suvokti Biblijos visumą ir visas jos knygas – tačiau šio tikslo būtina siekti kantriai ir ištvėringai. Visų pirma turėtume nepamesti iš akių pagrindines priežasties, dėl ko skaitome Raštą: mes nesistengiamo tapti šios knygos ekspertai, bet norime klausytis mums kalbančio Dievo žodžio.

Mūsų skaitymą gali taip pat nuvesti į klystkelių klausimai ar diskusijos dėl kai kurių vietų prasmės. Kartais tenka girdėti teigiant, esą Biblijoje aprašyti stebuklai niekada iš tikrųjų nevyko, jie tėra vaizduotės padarinys. Gali tekti sutikti žmonių, atstovaujančių kitam kraštutinumui, kai tikima, jog kiekviename Biblijos žodyje glūdi pažodinė tiesa. Tokiais atvejais galime atmesti labiausiai kraštutinius požiūrius. Tačiau ką daryti su daugybe sunkių Rašto vietų – kaip išrūšiuoti įvairiausias interpretacijas? Neturėtume būti blaškomi tų klausimų, į kuriuos negalime atsakyti, ar dalykų, kurių negalime išspręsti. Saugiausia laikytis sveiko nuolankumo: pripažinti, kad neturime galutinio atsakymo, taip pat pripažinti, kad negalime atsakyti į visus klausimus. Turėtume ištvėringai tęsti skaitymą, nepaisydami to, ko nežinome. Mus gali paguosti tai, kad daugelis diskusijų interpretuojant įvairias Biblijos vietas vyksta dėl dalykų, mažai susijusių su mūsų gyvenimu.

Vis dėlto yra klausimų, kurių atsakymai yra svarbūs, kurie siejasi su mūsų tikėjimo turiniu ir gyvenimu. Skaitant Bibliją, iškils klausimų, į kuriuos turėsime ieškoti atsakymų. Norint tinkamai skaityti Bibliją, būtinos geros Biblijos studijos. Negalime skaityti Rašto kaip Dievo žodžio, jei jo nelaiškome rimtu studijų objektu.

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfa Daukšienė

7. Raupsuotojo pagydyimas (Mk 1, 40–44)

Kad Evangelija yra džiaugsmą teikianti žinia, žinome visi, bet dažnai net nesuimaštomė, kad ji gali išgelbėti, perkeisti ir iš tiesų tai daro. Mes maštomė taip: „Aš esu neteisis ir netyras, bjaurus ir nusidėjėlis. Štai atliksiu išpažintį, pasikeisiu, pradėsiu melstis, tada jau išdrįsiu ko nors prašyti Dievo“. Tačiau pažvelkime į Evangelijos raupsuotąjį. Jis eina prie Jėzaus ne todėl, kad yra teisis, vertas, gražus ir geras. Jis eina prie Jėzaus su dideliu troškimu, kad Jėzus padarytų jį švarų. Jis malda Jėzų atsiklaupęs. Mes gi drovimės suklupti prieš Viešpatį, ir tas kuklumas ateina iš piktojo, norinčio ir toliau mus

išlaikyti savo valdžioje.

Raupsuotojo, pažįstancio savo blogį ir norinčio nuo jo išgyti, malda yra pirmoji Jėzui adresuota malda: „Jei panorėsi, gali mane padaryti švarų“. Jo išreiškiamas troškimas – vienintelė sąlyga dovanai gauti. Kai ko trūksta, Jėzus pats provokuoja troškimą klausimu: „Ar norėtum pasveikti?“ (Jn 5, 6) Raupsuotasis ne tik trokšta, jis žino, kad Jėzus gali jį išgydyti. Jo raupsai akivaizdūs, jis jaučia naują galimybę ir prašo, bet dar nežino, ar Jėzus nori. Viešpats tars: „Noriu, būk švarus.“ Viešpaties ranka – veikimo įrankis. Savo ištiesta ranka Dievas kuria pasau-

lį, vykdo Išėjimo stebuklus, dabar savo atjauta pakeičia mirtį į gyvenimą.

Mūsų blogis, mūsų nuodėmė yra ta vieta, per kurią užmezgame santykį su Dievu. Kai meldamiesi išreiškiamas savo troškimą, mus visada pasitink Jo palytėjimas ir gelbstintis žodis. Paliesdamas mus, Jėzus prisiima mūsų blogį. Mūsų raupsai – nuodėmės – pereina ant Jo (Iz 53, 3–5). Ar šv. Komunijos priėmimas nėra pats glaudžiausias Jėzaus prisilietimas? Tada kiekviena mūsų ląstelė tampa šventa. Turėkime tik tikėjimą. Jėzus gyvas ir šiandien! Jis nori mus išgydyti ir šiandien, tik mes abejojame ar nedirštame šaukti kaip raupsuotasis. Dažnai ieškome išgydymo kitur, net pas apsišaukėlius ir šarlatanus. Eikime pas Jėzų, Jis išgirs, atsilieps, padės ir išgydys nuo to, kas mums trukdo eiti gėrio ir gyvenimo keliu.

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šv. Brunonas – pirmasis misionierius, Lietuvai atnešęs Jėzaus Gerąją Naujieną

Šįmet minime šv. Brunoną Bonifacą, kurio žūties tūkstantąjį jubiliejų švenčia ir valstybė, nes jo kankinystės kronikoje pirmą kartą paminėtas Lietuvos vardas.

Bažnyčios istorija žino tūkstančius šventų misionierių, pradant pirmaisiais apaštalais, kurie įtikėję į Kristų, Dievo Sūnų, vykdė Jo įsakymą: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Mk 16, 15). Siųsdamas misionierius pirmuosius mokinius, Jėzus išpėjo: „Štai aš siunčiu jus, kaip avis tarp vilkų. <...> Sergėkitės žmonių, nes jie iškęs jus teismams ir plaks sinagogose <...>. Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo“ (Mt 10, 16–17, 22). Kartu Jėzus suteikė viltį: „Bet kas išters iki galo, bus išgelbėtas“ (Mt 10, 22) ir drąsino: „Pasaulyje jūsų spauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėju pasaulį! (Jn 16, 33) „Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje“ (Jn 15, 10). Šie Jėzaus pažadai stiprino ir dabar įkvėpia misionierius: jie tiki Jėzaus meile ir trokšta, kad Jo meilė pažintų viso pasaulio žmonės.

Bažnyčia švenčia šv. Brunono ir Lietuvos tūkstantmečio jubiliejų suvokdama jį kaip Kristaus atėjimą į Lietuvą. Tai tarsi pirmasis nedrąsus Jėzaus pasibeldimas į Lietuvos duris: įsileis ar neįsileis? Deja, stabmeldystės šaknys baltų šalyse buvo gilios ir sunkiai išraunamos. Čia gyvavo įstatymas, apie kurį Jėzus kalbėjo mokiniams: „Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: ‘Akis už akį’ ir ‘dantis už dantį’ (Mt 5, 38), ir kitas: ‘Mylėk savo artimą’ ir neapkęsk prieš“ (Mt 5, 43). Todėl ir būsimojo šventojo Brunono atėjimas buvo nesėkmingas, nes jis nešė Kristaus Gerąją Naujieną, kurios esmė – meilė ir nuolankumas, net priešams. Prirėkė dar 400 metų tam, kad Lietuva pagaliau išgirstų ir priimtų Kristaus Žodį, Krikštą ir taptų gyva krikščioniška šalimi.

Apžvelkime šventojo Brunono Bonifaco svarbiausius gyvenimo momentus.

Brunonas gimė Saksonijoje (Vokietijoje), Kverfusto pilyje, apie 974 metus. Jis buvo didiuk Brunono ir Idos pirmagimis. Baigė mokyklą, kuri buvo įsteigta prie Magdeburgo bažnyčios.

Brunonas buvo ypač gabus mokslams ir muzikai, taip pat nepaprastai darbštus, darbą vertino labiau nei poilsį. Jau nuo mažens mažasis Brunonas pasižymėjo ypatingu pamaldumu: meldėsi prieš eidamas į pamokas ir atsiskyręs nuo visų nuošaly meldavosi, tuo tarpu kai kiti vaikai žaisdavo. Pasklidus kalboms apie pamaldumą, Brunonas pasirinko uždara gyvenimą: dieną naktį vienuoje meldėsi ir giedojo psalmes.

995 m. Brunonas buvo išventintas į kuničius ir paskirtas šv. Mauricijaus katedros kanaaninku Magdeburge. Vėliauėjo kapeliono pareigas imperatoriaus Otono dvare. 998 m. paliko dvarą ir įstojo į Benediktinų vienuolyną Aventine, pasirinkdamas Bonifaco vienuolinį vardą.

Nuo 996 metų Benediktinų ordinas pradėjo taikias krikščioniškas misijas į baltų žemes, todėl Brunonas Bonifacas taip pat panoro į jas įsijungti. Tačiau jam teko ilgokai laukti popiežiaus leidimo. Tik 1003 metais Magdeburgo arkivyskupas jį konsekrovo arkivyskupu misionieriumi ir iš popiežiaus gavo leidimą vykti į misijas. Dėl politinių sunkumų 1005–1008 metais jam nelabai sekėsi misionieriauti Vengrijoje, vėliau jis nukeliavo į Kijevą ir skelbė Kristaus žodį tarp pečenegų. 1008 m. rudenį Brunonas Bonifacas atvyksta į Prūsiją, iš kur kartu su aštuoniolika palydovų patraukė link Lietuvos. 1009 m. pradžioje pakrikštijo prūsų valdovą Netimerą ir apie 300 jo vyrų. Po to Brunonas Bonifacas su savo palydovais atvyko pas Netimero brolių. Tas, pasipiktinęs Netimero krikštu, nukirto Brunonui galvą ir nužudė visus jo palydovus. Būtent aprašant šį įvykį Kvedlinburgo analuose pirmą kartą buvo paminėtas Lietuvos vardas.

Šv. Brunonas Bonifacas, kaip ir daugelis šventųjų, buvo uolus Kristaus įsakymų vykdytojas, juk Kristus kalbėjo: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau. Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn 15, 12–13).

Tokios meilės vedami ir šiais laikais krikščionys vyksta į misijas, drąsiai, nepaisydami pavojų, skelbia Kristaus meilę. Štai šiandien vis

išgirstame apie šūrupius išpuolius prieš krikščionis Irake, Vietname, Egipte ir kitose šalyse. Ypač žiaurias akcijas prieš krikščionis įvykdė indistų ekstremistai: jie nužudė per 40 krikščionių, tarp jų ir dvasininkų, nusiaubė tūkstančių krikščionių šeimų turta, privertė apie 50 tūkstančių tikinčiųjų palikti namus, sunaikino apie 150 bažnytinų pastatų, įskaitant bažnyčias ir našlaičių globos namus. Tačiau nepaisant šitų įvykių Bažnyčia Indijoje yra gyva ir turi geras ateities perspektyvas. Krikščionys ir emigravę krikščionys indai Bažnyčiai duoda daug pašaukimų ir padeda misijose, nes viso pasaulio krikščionys tiki Dievo meile ir gailėstingumu, tiki Kristaus žodžiais: „Kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras“ (Mt 16, 25).

Dabar gyvename laisvoje Lietuvoje, mūsų niekas nepersekioja, nebaudžia, nekankina, kad išpažintume Jėzaus Evangeliją. Tačiau pamąstykite, ar drąsiai galite išpažinti esąs tikintis draugų, bendruomenės akivaizdoje? Ar sekmadieniais dalyvaujate šv. Mišiose, įsijungiate į bendruomeninę maldą, priimate Švč. Sakramentą? Ko bijote? Kad būsite pasmerktas, išjuoktas, pasirodysite nemandingas, atgyvenęs? „Nebijokite!“ – sakė Kristus. – „Aš noriu, kad jūmyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (plg Jn 15, 11).

Šiandien mes žvelgiame į drąsų, ryžtingą vyrą – šventąjį Brunoną Bonifacą, kurio misionieriška veikla yra be galo reikšminga ir pamokanti kiekvienam tikinčiajam. Kiekvienas, pažinęs Kristų, yra pašauktas misijai liudyti Jo Evangeliją draugams, bendradarbiams, bendramokslams, kaimynams.

Tikėti Dievą – tai didelis džiaugsmas jau vien todėl, kad niekada nesijauti vienišas, atstumtas. Tu visą laiką žinai, kad esi mylimas ir laukiamas. Tikėti Dievą – tai ne tik pažinti Jį, žinoti Jėzaus Evangeliją, bet ja gyventi, tuo džiaugtis. Tegul visi tai mato ir galbūt suprast, kad tikrasis džiaugsmas slypi ne kuriant materialią gerovę, o dvasiškai tobulėjant, tikint Kristaus Gerąją Naujieną – Dievas myli kiekvieną, kas skuba pas Jį, trokšta Jo bendrystės.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis